

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/82/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3121207624
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Anovčín
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3121207624.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Marka Anovčina a členiek senátu JUDr. Aleny Radičovej a JUDr. Evy Vékonyovej, v spore žalobcu A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. - D., E. XXX/XX, proti žalovanej F. F. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. - D., E. XXX/XX, o zaplatenie 211,11 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, č. k. 12C/41/2021 – 93 zo dňa 5. apríla 2023, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť sumu 211,11 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 19.02.2021. Žalobca sa domáhal zaplatenia uvedenej sumy na tom skutkovom základe, že ide o sumu, ktorú uhradil F. C. nad rámec 1 zo solidárneho záväzku oboch strán sporu voči menovanému, t. j. o sumu, na zaplatenie ktorej má nárok voči žalovanej z titulu regresného nároku ako solidárnej dlžníčke. Celková výška dlhu podľa súdneho zmierného schváleného v konaní pod sp. zn. 26C/35/2015 dňa 27.11.2019 medzi navrhovateľom A. F. C. a odporcom A. B. C. bola 1 377,09 eur, pričom žalobca uhradil navrhovateľovi sumu 899,66 eur napriek jeho povinnosti uhradiť len polovicu vo výške 688,55 eur, čím mu vznikol preplatok vo výške 211,11 eur s nárokom voči žalovanej. Výrokom II. súd priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie zistil z vykonaného dokazovania nasledovný skutkový stav: Z obsahu spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 26C/35/2015 vyplýva, že A. F. C. ako navrhovateľ dňa 05.05.2014 podal žalobu proti odporcovi 1/ A. B. C. (žalobca v tejto veci) a odporkyni 2/ F. F. C. (žalovaná v tejto veci) o zaplatenie istiny 3 289,66 eur a 8,25 % ročných úrokov z omeškania z 14 mesačných splátok (po 273,94 eur, 270,45 eur, 217,36 eur a iných) od ich splatnosti až do zaplatenia. Navrhovateľ svoj nárok zdôvodnil tým, že dňa 04.11.2004 uzatvoril ako dlžník zmluvu o splátkovom úvere so G. G., H. na sumu 1 220 000,- Sk (t. j. 40 496,58 eur). Následne navrhovateľ ako veriteľ uzavrel s odporcami ako solidárnymi dlžníkmi zmluvu o pôžičke a túto sumu 1 220 000,- Sk im požičal na dostavbu ich rodinného domu. Požičanú sumu im navrhovateľ poskytol dňa 01.11.2004 v hotovosti vo výške 20 000,- Sk (t. j. 663,88 eur) a dňa 01.11.2004 na ich účet vo výške 1 200 000,- Sk (t. j. 39 832,70 eur). Odporca 1/ A. B. C. sa ústne zaviazal, že navrhovateľovi bude túto pôžičku splácať v mesačných splátkach. Súd vydal vo veci dňa 26.05.2014 platobný rozkaz pod č. k. 11Ro/102/2014-31, ktorým zaviazal odporcov 1/ a 2/ k povinnosti spoločne a nerozdielne uhradiť navrhovateľovi sumu 3 289,66 eur, žalované nevyčíslené úroky z omeškania, náhradu trov konania za súdny poplatok 197,- eur a za trovy právneho zastúpenia vo výške 258,42 eur. Odporkyňa 2/ F. F. C. nepodala proti tomuto platobnému rozkazu odpor a voči nej bola vyznačená jeho právoplatnosť dňom 28.11.2014 spôsobom: „dňa 28.11.2014 v časti odporkyne“. Odporca 1/ A. B. C. podal proti tomuto platobnému rozkazu odpor a následne bol súdny spor z oddelenia platobných rozkazov Ro prevedený do oddelenia C (civilných žalôb) a bola mu pridelená nová spisová značka 26C/35/2015 a v tejto časti boli účastníkmi konania / stranami sporu

už len navrhovateľ a odporca 1/ A. B. C.. Odporca 1/ vo svojom podaní zo dňa 01.07.2015 uviedol, že neexistujú žiadne dokumenty, listiny, písomné zmluvné dohody, ktoré by preukazovali existenciu pôžičky a čestne prehlásil, že žiadny údajný dlh, ktorý je predmetom tohto sporu, neexistuje. Podľa odporcu 1/ išlo iba o pomstu jeho čerstvo rozvedenej manželky - odporkyne 2/ prostredníctvom navrhovateľa. Odporkyňa 2/ k podaniu odporcu 1/ uviedla, že predmetný dlh voči navrhovateľovi už uznala a nakoniec pomohla náhoda, kedy sa o záhradu v Trenčianskej Teplej v BSM odporcov 1/ a 2/ konečne prihlásili kupci, uzavreli kúpnu zmluvu a kupujúci vyplatili dohodnutú sumu 5 300,- eur na účet navrhovateľa A. F. C. tak, ako to bolo dohodnuté v kúpnej zmluve. Navrhovateľ svojím podaním zo dňa 01.08.2016 zobral žalobu čiastočne späť ohľadne istiny 3 289,66 eur z dôvodu, že dňa 24.06.2015 mu bola na jeho účet pripísaná suma 5 300,- eur z predaja záhrady odporcov 1/ a 2/ a následne žiadal už len úroky z omeškania a náhradu trov konania. Dňa 25.11.2019 odporca 1/ písomne splnomocnil na svoje zastupovanie advokáta F. I. J. a tento ho zastupoval na pojednávaní dňa 27.11.2019 (bez účasti odporcu 1/), na ktorom bol schválený zmier uzavretý medzi navrhovateľom a odporcom 1/ bez uvedenia spôsobu výpočtu náhrady trov konania a úrokov z omeškania. Okresný súd Trenčín uznesením č. k. 26C/35/2015 - 203 zo dňa 27.11.2019 schválil zmier strán sporu, ktorým sa odporca A. B. C. zaviazal zaplatiť navrhovateľovi vyčíslené úroky z omeškania vo výške 499,46 eur a náhradu trov konania vo výške 877,63 eur v mesačných splátkach po 100,- eur. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 3, § 101, § 145 ods. 1, 2, § 150, § 511 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, čl. 5, § 76, § 267 ods. 3 a § 256 ods. 2 CSP. Uviedol, že mal za to, že platobným rozkazom zo dňa 26.05.2014 bola odporkyňa 2/ F. F. C. právoplatne zaviazaná zaplatiť spoločne a nerozdielne navrhovateľovi A. F. C. sumu 3 289,66 eur, 8,75% ročný úrok z omeškania z tam uvedených splátok od uvedeného dňa do zaplatenia, náhradu trov konania za súdny poplatok 197,- eur i za trovy právneho zastúpenia 258,42 eur a súdom schváleným zmiernom bol z toho istého právneho titulu pôžičky právoplatne zaviazaný len odporca 1/ A. B. C. zaplatiť navrhovateľovi A. F. C. už vyčíslené úroky z omeškania z platobného rozkazu ku dňu úhrady istiny dňa 24.06.2015 v celkovej výške 499,46 eur a náhradu trov konania vo výške 877,63 eur. V celom súdnom spore žalobcu so žalovanou a bratom žalobcu, ktorý bol vedený pod sp. zn. 11Ro/102/2014 a potom pod sp. zn. 26C/35/2015 vznikla odporcom 1/ a 2/ z uvedeného sporu, t. j. žalobcovi a žalovanej v tomto spore, povinnosť zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne istinu 3 289,66 eur, trovy konania 197,- eur a 258,42 eur, vyčíslené úroky z omeškania v celkovej výške 499,46 eur a náhradu trov konania 877,63 eur. Istina z platobného rozkazu bola zaplatená z kúpnej ceny z predaja záhrady strán sporu v ich BSM v roku 2015 a zvyšok dlhu v celkovej výške 1 832,51 eur (197 + 258,42 + 499,46 + 877,63 eur) zaplatili stany sporu splátkami. Polovica z celkovej sumy dlhu strán sporu 1 832,51 eur predstavuje čiastku 916,26 eur. Podľa žaloby samotný žalobca A. B. C. uhradil sumu 899,66 eur, čo aj preukázal svojimi výpismi z účtu, čo však nie je polovica z takejto časti dlhu v celkovej výške 1 832,51 eur, teda žalobca A. B. C. nezaplatil väčšiu sumu ako polovicu spoločného dlhu, preto nemá právo sa domáhať od žalovanej zaplatenia žiadnej sumy. Žalobca tvrdil, že ako solidárny dlžník so žalovanou mal zaplatiť veriteľovi len polovicu zo sumy 1 377,09 eur uvedenej v súdnom zmierni, teda sumu 688,55 eur. Avšak tento schválený zmier zo dňa 27.11.2019 bol podľa názoru súdu prvej inštancie súčasťou platobného rozkazu zo dňa 26.05.2014 a je nutné ich chápať ako jeden celok, z ktorého vyplýva solidárna povinnosť strán sporu, okrem istiny uhradiť veriteľovi vyčíslené úroky z omeškania a náhrady trov konania v celkovej výške 1 832,51 eur, z čoho polovica je 916,26 eur. Z tohto dôvodu súd žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú. V tomto súdnom spore je právne bezvýznamné, či žalovaná zaplatila navrhovateľovi A. F. C. polovicu 916,26 eur, pretože si tento svoj dlh mohla započítať s dlhmi navrhovateľa A. F. C. voči nej z iných súdnych sporov, v ktorých bola úspešná, napr. sp. zn. 23C/236/2016, 15C/5/2019. Žalobca v záverečnej reči na pojednávaní dňa 05.04.2023 uviedol, že názor súdu prvej inštancie bol nesprávny, pretože trovy konania uvedené v platobnom rozkaze vo výške 197,- eur a 258,42 eur boli opätovne zahrnuté v schválenom súdnom zmierni v celkovej výške 877,63 eur. Súd posúdil žalobu žalobcu aj podľa tohto jeho názoru a dospel k nasledovnému: Odporcovia 1/ a 2/ v konaní pod sp. zn. 11Ro/102/2014 a následne pod sp. zn. 26C/35/2015 mali spoločnú a nerozdielnu povinnosť splatiť dlh podľa hmotného práva, a to § 145 ods. 2 Občianskeho zákonníka, avšak v ich procesné postavenie, t. j. postavenie v súdnom konaní, sa považuje za samostatné procesné spoločenstvo strán sporu, a preto po podaní odporu proti platobnému rozkazu len odporcom 1/ A. B. C. bola na predmetnom platobnom rozkaze vyznačená právoplatnosť len voči odporkyňi 2/ F. F. C. a spor s odporcom 1/ pokračoval ďalej. Odporcovia 1/ a 2/ - A. B. C. a F. F. C. mali spoločný a nerozdielny dlh z pôžičky od navrhovateľa - veriteľa A. F. C.. V dôsledku neplatenia pôžičky vzniklo navrhovateľovi A. F. C. právo súdnou cestou domáhať sa svojho práva, čo tento aj urobil. Navrhovateľ podal žalobný návrh na súd na vydanie platobného rozkazu, ktorý bol vydaný a zároveň bola navrhovateľovi priznaná aj uplatnená

náhrada trov konania, a to za zaplatený súdny poplatok vo výške 197,- eur a za trovy advokátskeho zastúpenia za 2 úkony spolu 258,42 eur. Odporcovia 1/ a 2/ neplatením pôžičky zavinili vedenie uvedeného konania a do právoplatnosti platobného rozkazu voči odporkyňi 2/ F. F. C. spoločne a nerozdielne. Z toho vyplýva, že keďže podiely odporcov 1/ a 2/ v uvedenom súdnom konaní neboli určené, každý mal zaplatiť polovicu zo súdneho poplatku 197,- eur, t. j. 98,50 eur, a polovicu z trov právnej pomoci vo výške 258,42 eur, t. j. po 129,21 eur. Tým, že odporkyňa 2/ F. F. C. nepodala odpor proti uvedenému platobnému rozkazu, pre ňu dňom právoplatnosti tohto platobného rozkazu voči nej (dňom 28.11.2014) skončilo uvedené súdne konanie (bola zaviazaná solidárne uhradiť istinu, úroky z omeškania, trovy konania). Proti uvedenému platobnému rozkazu podal odpor len odporca 1/ A. B. C. a iba on zapríčinil, že uvedený súdny spor pokračoval ďalej, avšak už iba s ním na strane odporcov, teda nepochybne iba on - odporca 1/ A. B. C. zavinil vznik trov konania, ktoré vznikli po vydaní platobného rozkazu. V uvedenom súdnom zmiere a ani v samotnom súdnom spise a ani v zápisnici o pojednávaní, na ktorom bol schválený zmier, nebol uvedený spôsob výpočtu náhrady trov konania v celkovej výške 877,63 eur. Keďže spôsob výpočtu tejto sumy nebol uvedený, súd v tomto konaní zisťoval jeho výšku podľa obsahu spisu sp. zn. 26C/35/2015. Súd zistil, že zavinením iba odporcu 1/ A. B. C. vznikli navrhovateľovi A. F. C. po vydaní platobného rozkazu ďalšie trovy konania, a to náhrady za právne služby za úkony: vyjadrenie navrhovateľa zo dňa 30.09.2014 k odporu odporcu 1/, vyjadrenie navrhovateľa zo dňa 28.07.2015 k odvolaniu odporcu 1/ A. B. C. proti uzneseniu, čiastočné späťvzatie žaloby a vyjadrenie navrhovateľa zo dňa 01.08.2016, účasť na pojednávaní dňa 27.11.2019, kde bol schválený zmier, teda išlo spolu o 4 plné úkony po približne 129,21 eur = 516,84 eur. K tomu, keď súd pripočítal z platobného rozkazu súdny poplatok 197,- eur + advokátske trovy 258,42 eur, je to celková suma 972,26 eur. Ak si advokát navrhovateľa uplatnil nie celé úkony vzhľadom na procesné podania, išlo by spolu o 3 úkony právnej služby, čo je v celkovom prepočte celková náhrada vo výške asi 846,05 eur, čo približne zodpovedá trovám zo súdneho zmiere 877,63 eur aj vzhľadom na každoročne sa zvyšujúci režijný paušál. Z tohto výpočtu vyplýva, že žalobcove tvrdenie, že trovy z platobného rozkazu boli nanovo uvedené v súdnom zmiere, je pravdivé. Ak bola celková náhrada trov konania z platobného rozkazu vo výške 197 eur + 258,42 eur = 455,72 eur opätovne započítaná do celkovej náhrady trov konania do súdneho zmiere vo výške 899,66 eur, logicky vyplýva, že náhrada trov konania (v skutočnosti len trovy advokáta navrhovateľa) v časti súdneho sporu po vydaní platobného rozkazu až do schválenia zmiere, zavineného len odporcom 1/ A. B. C. bola vo výške 421,91 eur (877,63 eur - 455,72 eur) a tieto trovy 421,91 eur zavinil iba odporca 1/ A. B. C.. Z tohto dôvodu podľa ustanovení CSP o zodpovednosti stany sporu za neúspech, za zavinenie trov konania ako aj podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o dobrých mravoch i o žalobcom požadovanej spravodlivosti, morálky, túto náhradu trov konania vo výške 421,91 eur je povinný zaplatiť len odporca 1/ A. B. C.. K tejto náhrade trov konania je podľa predmetného platobného rozkazu a schváleného súdneho zmiere v zmysle § 511 ods. 2 Občianskeho zákonníka povinný zaplatiť odporca 1/ A. B. C. navrhovateľovi A. F. C. ešte aj polovicu z vyčíslených úrokov z omeškania zo súdneho zmiere, t. j. 249,73 eur (499,46 eur : 2) a polovicu z trov právneho zastúpenia z platobného rozkazu, t. j. vo výške 227,86 eur (455,72 eur : 2). Teda odporca 1/ (žalobca v tomto spore) bol povinný zaplatiť svojmu veriteľovi - navrhovateľovi A. F. C. sumy 421,91 eur + 249,73 eur + 227,86 eur = spolu 899,50 eur. Samotný žalobca uviedol a výpismi zo svojho účtu preukázal, že zaplatil veriteľovi - navrhovateľovi A. F. C. sumu 899,66 eur, čo je v skutočnosti suma, ktorú vypočítal aj súd týmto druhým spôsobom. Z uvedeného bez pochybností vyplýva, že aj podľa druhého prepočtu podľa tvrdenia žalobcu žalobca nezaplatil svojmu veriteľovi - navrhovateľovi A. F. C. viac, ako bola jeho povinnosť, preto nemá právo domáhať sa od žalovanej úhrady žiadnej sumy. Skutočnosť, či a akú sumu z neuhradeného dlhu, resp. zo svojej polovice a z platobného rozkazu uhradila žalovaná F. F. C. veriteľovi - navrhovateľovi, nemá žiadny právny význam vo vzťahu k žalobcovi, pretože tento neuhradil viac ako mal a je iba právom veriteľa, či bude vymáhať a požadovať splnenie povinností od dlžníka - žalovanej. Súd aj z tohto dôvodu zamietol žalobu ako nedôvodnú. Vzhľadom na uvedené dôvody zamietnutia žaloby súd zamietol návrh žalobcu na výsluch svedkov F. I. J. a A. F. C. ako nadbytočné, nevhodné a zvyšujúce trovy konania na strane žalobcu, ktoré by musel žalobca ako neúspešná strana sporu uhradiť. K námietke premlčania vznesenej žalovanou súd uviedol, že právny vzťah strán sporu v tejto žalobe upravuje ustanovenie § 511 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a pre ich vzájomné nároky platí všeobecná 3-ročná premlčacia lehota. Žalobca uhradil ním uvedené splátky v období od 20.12.2019 do 19.02.2021, žalobu podal na súd dňa 19.11.2021, teda v lehote a jeho nárok nie je premlčaný. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej priznal náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že namiesto správne vyčíslenej sumy 1 377,09 eur, ktoré predložil, sudkyňa úmyselne chybné napočítala sumy 197,- eur a 258,42 eur z platobného rozkazu a k tomu pripočítala sumu zo zmiernu 877,63 eur. Celková suma jej tak vyšla 1 832,51 eur, čo je suma nepravdivá, pretože v sume 877,63 eur už boli zarátané aj trovy konania z platobného rozkazu 197,- eur a 258,42 eur. Celková suma úrokov a trov mala byť 1 377,09 eur a nie 1 832,51 eur. V súdnom zmeri boli vyčíslené úroky z omeškania 499,46 eur a trovy konania 877,63 eur, pričom v tejto sume trov už boli zarátané aj trovy z platobného rozkazu vo výške 197,- eur a 258,42 eur. V súdnom zmeri boli všetky úroky z omeškania a všetky trovy načítované len žalobcovi, a to v celkovej sume 1 377,09 eur. Sudkyňa úmyselne nesprávne posúdila obe rozhodnutia, keď dospela k nesprávnemu záveru, že celkový dlh na úrokoch a trovách bol 1 832,51 eur a z nesprávnej sumy 1 832,51 eur jej síce vyšla matematicky pravdivá, pritom však nesprávna polovica 916,26 eur. A nesprávna polovica 916,26 eur je skutočne viac, ako suma 899,66 eur, ktorú zaplatil žalobca. Na tomto nesprávnom základe, že žalobca zaplatil menej, ako polovicu, sudkyňa žalobu na pojednávaní dňa 05.04.2023 zamietla. Všetko by bolo v poriadku, ak by bol výpočet sudkyne správny. Ale výpočet sudkyne správny nebol. Žalobca zaplatil 899,66 eur, teda o 211,11 eur viac, ako bola jeho povinnosť platiť 1 zo sumy 1 377,09 eur. Z toho vyplýva oprávnenosť námietky žalobcu, keď tvrdí, že sudkyňa dospela na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a tým aj k nesprávnemu rozhodnutiu. Žalobca tiež namietal porušenie procesných pravidiel, keď podával žalobu o vydanie platobného rozkazu a tento vydaný nebol. Namietal tiež nevykonanie dôkazov výsluchom svedkov, advokáta J. a F. C., ktorých výpovede by jasne potvrdili, aká bola skutočná vymáhaná suma v súdnom zmeri sp. zn. 26C/35/2015, čím by potvrdili, že pravda je na strane žalobcu. Žalobca opätovne žiadal vykonať tieto dôkazy. Zistený skutkový stav neobstojí. Nesprávnym procesným postupom bolo žalobcovi znemožnené uskutočňovanie procesných práv a došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Ak by si žalovaná splnila svoju povinnosť vyplývajúcu z právoplatného platobného rozkazu, ktorý bol právoplatný iba voči nej, nemuseli byť vyčíslené úroky z omeškania a trovy konania v súdnom zmeri. Žalovaná je spoluzodpovedná za tieto vyššie úroky a trovy konania. Celková výška dlhu podľa súdneho zmiernu je 1 377,09 eur. Nakoľko ide o povinnosť plnenia spoločne a nerozdielne vyplývajúcu z platobného rozkazu, žalobca a žalovaná mali platiť F. C. po 1, teda po 688,55 eur. Nakoľko žalobca uhradil viac ako polovicu, teda 899,66 eur, vznikol mu nárok voči žalovanej vo výške 211,11 eur, čo je žalovaná suma, ktorá je predmetom tohto sporu. Voči žalovanej bola stanovená povinnosť podieľať sa na splatení dlhu spoločne a nerozdielne právoplatným platobným rozkazom. Tak, ako sa má žalobca spolupodieľať 1 na plnení úrokov z omeškania a trov konania aj z platobného rozkazu a aj zo zmiernu, tak isto sa má aj žalovaná spolupodieľať na plnení trov konania aj z platobného rozkazu a aj zo zmiernu. Ako sudkyňa uviedla, obidve rozhodnutia sa musia posudzovať spoločne, nakoľko sú predmetom jedného spoločného sporu. Nakoľko strany sporu nemali určené podiely, kto má koľko zaplatiť, tak podiel každého samostatného spoludlžníka je 1 z celku. Sudkyňa napriek tomu, že žalovaná sa žiadnym spôsobom nevyjadrovala k výpočtom, použila iba svoj vlastný názor na základe svojho vlastného a samozrejme zlého výpočtu a iba na tom základe žalobu zamietla. Žalobca ďalej namietal, že sudkyňa nemôže zmeniť dôvod zamietnutia žaloby v odôvodnení rozsudku, pričom na pojednávaní padol verdikt, že žalobu zamietla preto, lebo žalobca uhradil menej ako 1. Ak na pojednávaní tvrdila jedno, nemôže v odôvodnení rozsudku tvrdiť druhé. Tiež namietal, že by zavinil trovy konania vzniknuté po vydaní platobného rozkazu. Ustanovenie § 256 ods. 2 CSP jasne hovorí o tom, že súd prizná trovy protistrane. Strany sporu v prechádzajúcom konaní vystupovali ako žalovaný 1/ a žalovaná 2/ a boli na jednej strane. Trovy v uvedenom konaní mohli byť priznané žalobcovi, alebo žalovaným. Ak by trovy zavinili žalovaný 1/, alebo žalovaná 2/, bolo by to úplne jedno, pretože boli zaviazaní na plnenie spoločne a nerozdielne. V takom prípade by trovy boli priznané žalobcovi. A ak trovy zaplatil žalovaný 1/, tak má nárok od žalovanej 2/ žiadať 1. Otázkou z hľadiska morálnych postojov zostáva to, kto skutočne zavinil ďalšie trovy konania nad rámec platobného rozkazu. V bode 21 odôvodnenia napadnutého rozsudku sudkyňa uviedla, že „Podľa Čl. 5 CSP zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu.“. Právo jednoznačne zneužil sám žalobca F. C. tým, že napriek tomu, že mal v rukách právoplatný platobný rozkaz voči žalovanej 2/, tak mal právo dlh od nej vymáhať, ale on si toto právo nikdy neuplatnil. Radšej sa nezmyselne súdil so žalobcom ďalších 5 rokov v tej istej veci. F. C., ktorý si mohol dlh vymôcť hneď, to neurobil a zneužil tak právo, čím spôsobil ďalšie trovy konania. V bode 22 odôvodnenia sudkyňa uviedla, že „Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností ... nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.“. Žalobca F. C. jednoznačne zneužil výkon svojho práva v rozpore s dobrými mravmi tým, že si mohol uplatniť exekučný titul právoplatný platobný rozkaz voči žalovanej 2/, pričom on si toto právo neuplatnil po celých

5 rokov a nezmyselne sa ďalej vo veci súdil so žalovaným 1/, teda so žalobcom v tomto konaní. Teda jeho konanie bolo v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaná taktiež jednoznačne zneužila svoju povinnosť platiť dlh na základe právoplatného platobného rozkazu, čo je tak isto v rozpore s dobrými mravmi. To je zjavné zneužitie povinností a dobrých mravov. Konanie žalobcu brániť sa formou podaného odporu bolo plne legitímne. Bol v dobrej viere, že keď je platobný rozkaz právoplatný, žalobca si bude pýtať dlh a žalovaná ho uhradí a následne by žalobca žalovanej na jej výzvu uhradil 1. Trovy konania nad rámec platobného rozkazu tak zavinili jednoznačne žalobca F. C. a žalovaná F. C.. Sudkyňa v samotnom odôvodnení rozsudku uviedla, že žalobcove tvrdenie, že trovy z platobného rozkazu boli uvedené aj v súdnom zmierní, je pravdivé. Tým vlastne potvrdila, že jej číslo 1 832,51 eur, na základe ktorého žalobu zamietla, je jej výmyslom a ona spravila v rozhodnutí závažnú chybu. Preto aj rozpisovanie o nejakých najskôr 4 plných úkonoch po približne ... je len vágnym a neurčitým tápaním už len samotným použitím slova približne. Ďalej sa sudkyňa rozpisovala o tom, že ak si advokát navrhovateľa uplatnil nie celé úkony, sú iba ďalším tápaním a žalobca vôbec nevie, čo tým chcela sledovať. Advokát navrhovateľa si samozrejme uplatnil všetko, čo si uplatniť mohol. V ďalšej vete „išlo by spolu o 3 úkony...“ je len akási hypotetická úvaha sudkyne. Ďalšie vágne a neurčité vyjadrenia sudkyne spočívali vo vete „... išlo by spolu o 3 úkony ... vo výške asi ... čo približne zodpovedá ...“. V odôvodnení bodu 28 sa uvádza, že nakoľko nebol uvedený spôsob výpočtu náhrady trov konania, tak súd zisťoval... Prečo sudkyňa chcela niečo zisťovať? Suma 1 377,09 eur bola v zmierní jasne uvedená s tým, že sú to úroky a trovy. Stačilo tú sumu jednoducho vydeliť dvoma, vyšla by suma 688,55 eur, a keďže sudkyňa vedela, že žalobca zaplatil 899,66 eur, tak rozdiel medzi tým, čo zaplatil a tým, čo bola jeho povinnosť, bol jeho preplatok s nárokom voči žalovanej, konkrétne 211,11 eur, ktorú žaloval. Sudkyňa spomínala tiež nejaký druhý spôsob výpočtu. Používala pri tom vymyslené čísla a všetko to boli len ničím nepodložené špekulácie. Jej výroky a výpočty nemajú žiadnu oporu v zákone, nie sú podložené žiadnymi dôkazmi. Vzhľadom na dôvody zamietnutia žaloby súd zamietol návrh na výsluch svedkov advokáta J. a žalobcu F. C.. Sudkyňa to zdôvodnila tým, že by to bolo nadbytočné a nevhodné i zvyšujúce trovy konania na strane žalobcu, ktoré by musel žalobca ako neúspešná strana sporu uhradiť. Zamietnutie oboch svedkov prebehlo počas pojednávania, keď sudkyňa ešte nemohla vedieť, ako dopadne spor. Podľa vyjadrenia v odôvodnení rozsudku sudkyňa už počas pojednávania dopredu prejudikovala, že žalobca bude neúspešný a musel by zaplatiť zvýšené trovy. Sudkyňa v rozsudku zamietnutie žaloby odôvodnila na úplne inom základe, ako to odôvodnila na pojednávaní 05.04.2023. Jej odôvodnenie na pojednávaní a odôvodnenie v rozsudku sú úplne diametrálne odlišné. Toto robiť nemôže a mala sa pridrievať odôvodnenia, ktoré povedala na pojednávaní a nie uvádzať úplne odlišné odôvodnenie v rozsudku. V rozsudku sudkyňa zamietnutie žaloby odôvodnila tak, že žalobca údajne zavinil ďalšie trovy konania nad rámec platobného rozkazu a potom začala v tej súvislosti krútiť, že žalobca nezaplatil viac, ako mal. Ale v zápisnici o pojednávaní nie je písané nič o zavinení trov konania, ani nič o tom, že žalobca nezaplatil viac, ako mal. Tam je jasne napísané: nezaplatil viac ako 1. Nie viac, ako mal. Žalobca tak namietal odôvodnenie zamietnutia žaloby v rozsudku, pretože toto odôvodnenie je v hrubom rozpore s odôvodnením na pojednávaní dňa 05.04.2023. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo, aby priamo rozhodol v zmysle podanej žaloby.

3. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že tento súdny spor sa viaže k sporu 26C/35/2015, ktorý bol už dávno uzavretý právoplatným rozhodnutím. V uvedenom spore A. C. zastupoval právny zástupca J.. S ním sa žalovaná osobne stretla po poslednom pojednávaní, a keďže nemá právnické vzdelanie, podľa jeho inštrukcií, ktoré jej neskôr zaslal písomne mailom, aj postupovala, aby bolo z jej strany všetko v súlade so spomínaným rozhodnutím súdu. Tým považovala danú vec za uzavretú, a preto ju neskôr zadefinované požiadavky žalobcu prekvapili. Nebola a nie je si vedomá, že by mala voči nemu ako žalobcovi nejaké podližnosti. V tejto súvislosti považuje žalovaná napadnutý rozsudok za správny a spravodlivý a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje. Počiatočný spomínaný spis pojednával o pôžičke. Vznik a splácanie pôžičky medzi žalobcom A. F. C. a žalovanými A. B. C. a F. F. C. je riešený po častiach a od začiatku týchto sporov žalobkyňa tvrdila a tvrdí, že pri dohode a spisovaní pôžičky nebola, k daným peniazom sa nikdy nedostala, peniaze nevyberala. Vzhľadom na tieto fakty v konaniach pod sp. zn. 23C/236/2016 a 15C/5/2019 boli žaloby voči žalovanej (ako žalovanej 2/) zamietnuté, čo bolo následne potvrdené aj rozhodnutiami Krajského súdu v Trenčíne, aj rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Keď A. F. C., brat žalobcu, urgoval nesplácanie pôžičky, žalobca sa pred ním zatajoval, alebo s ním jednal urážlivo a nepríjemne. Žalobkyňa si mohla pýtať peniaze od žalobcu, keďže bola neskôr oslobodená od splácania danej dlžoby, čo však neurobila. Podávanými žalobami a udaniami sa žalobca snaží zneprijať žalovanej život a

potvrdiť sa za to, že podala žiadosť o rozvod a žije si pohodový a šťastný život bez neho. Zrealizovanými platbami z účtu žalovanej považovala táto danú vec za uzavretú. Nebola a nie je si vedomá, že by mala v tejto veci voči žalobcovi nejaké podližnosti. Tvrdenia žalobcu sú účelové, vytrhnuté z kontextu a vytrhnuté i z reality. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako správny.

4. Žalobca v písomnej replike k vyjadreniu žalovanej uviedol, že žalovaná bola povinná platiť z titulu právoplatného platobného rozkazu a žalobca z titulu dohody o súdnom zmiere. Keďže boli zaviazaní ako samostatní spoločníci na plnenie spoločne a nerozdielne, de facto mal každý povinnosť uhradiť 1. Keďže žalobca uhradil viac ako 1, všetko nad 1 si vymáha od žalovanej. Žalobcov advokát žalobcovi tvrdil, že spor uzatvoria súdnym zmiernom a všetko, čo zaplatí žalobca nad 1, je jeho nárokom voči žalovanej, a to je presne žalovaná suma 211,11 eur. Samozrejme, že žalovaná považuje napadnuté rozhodnutie za správne a spravodlivé a stotožňuje sa s ním, keď ju zbavuje povinnosti platiť. Napadnutý rozsudok bol však vydaný na základe nepravdivého výpočtu. Sudkyňa zmenila dôvod zamietnutia žaloby vyplývajúci z odôvodnenia v rozhodnutí oproti dôvodu, ktorý pôvodne prezentovala na pojednávaní. Žalobca ďalej namietal viaceré vyjadrenia žalovanej ako nesúvisiace s vecou a nesúhlasil ani s jedným jej vyjadrením. Uviedol, že iba fabuluje a mystifikuje, zavádza a hucká sudcov proti žalobcovi. Žalobca zotrval na podanom odvolaní.

5. Žalovaná v písomnej duplike uviedla, že zotráva na svojich predchádzajúcich vyjadreniach, napadnutý rozsudok považuje za spravodlivý a navrhla ho potvrdiť.

6. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 18.09.2023 k duplike žalovanej uviedol, že žalovaná píše, že považuje napadnutý rozsudok za spravodlivý. Samozrejme, že žalovaná bude toto tvrdiť, keď rozhodnutie bolo v jej prospech, hoc je protizákonné. Žalobca nepovažuje napadnutý rozsudok za spravodlivý, naopak ho považuje za vyslovene protizákonný. Žalobca žiadal, aby všetko to, čo zaplatil nad 1, mu bolo priznané vrátane súdnych poplatkov, úrokov z omeškania a trov konania.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, e/ a f/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Súd prvej inštancie zamietol žalobu na tom právnom závere, že žalobca nezaplatil svojmu veriteľovi A. F. C. viac, ako bola 1 zo solidárneho dlhu žalobcu a žalovanej voči menovanému, resp. viac, ako mal zaplatiť, a preto nemá právo domáhať sa od žalovanej úhrady žiadnej sumy.

9. Odvolací súd, posúdiac odvolanie žalobcu v súlade s § 124 ods. 1 CSP podľa jeho obsahu, zistil, že žalobca uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v tom, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. b/, e/ a f/ CSP).

10. Odvolacie námietky žalobcu boli koncentrované najmä na tvrdenia o nesprávnych výpočtoch súdu prvej inštancie pri zisťovaní sumy, ktorú mali so žalovanou spoločne a nerozdielne uhradiť ich veriteľovi, a ktorú má následne žalovaná uhradiť žalobcovi, na tvrdenia o neurčitých výpočtoch a z nich vychádzajúcich neurčitých zistení, prezentovaných súdom slovami „asi“ a „približne“, ďalej na tvrdenia o rozdielnom odôvodnení rozsudku na pojednávaní po jeho vyhlásení a v jeho písomnom vyhotovení, ako aj na tvrdenia o nevykonaní výsluchu žalobcom navrhnutých svedkov, z ktorých by podľa neho bolo možné zistiť rozhodujúce skutočnosti.

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. V prípade odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal.

13. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

14. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie skutočne dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a odôvodnenie napadnutého rozsudku je postihnuté vadou nepreskúmateľnosti, pričom týmto nesprávnym procesným postupom súd znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Žalobca v prvom rade namietal, že súd mal vychádzať zo sumy 1 377,09 eur, ktorá je súčtom vyčíslených úrokov z omeškania 499,46 eur a náhrady trov konania 877,63 eur, ktoré boli uvedené v súdom schválenom zmiere pod sp. zn. 26C/35/2015, a k tejto sume súd nemal pripočítavať sumy 197,- eur a 258,42 eur z platobného rozkazu, keďže tieto už boli v sume náhrady trov uvedenej v súdnom zmiere zahrnuté. Toto tvrdenie žalobcu nebolo žalovanou rozporované a napokon aj súd prvej inštancie dospel k záveru, že tvrdenie žalobcu, že trovy z platobného rozkazu boli uvedené v súdnom zmiere nanovo, je pravdivé. Vzhľadom na uvedené a žalovanou nerozporované tvrdenie žalobcu, že suma 1 377,09 eur zahŕňa znovu aj trovy z platobného rozkazu sp. zn. 11Ro/102/2014 vo výške 197,- eur a 258,42 eur, t. j. spolu sumu 455,42 eur, je nesprávne skutkové zistenie súdu prvej inštancie o zvyšku dlhu strán sporu voči ich veriteľovi v sume 1 832,51 eur, z ktorej žalobca uhradil menej ako polovicu, v dôsledku čoho je potom nesprávny aj záver o tom, že nemá z tohto dôvodu nárok na zaplatenie žiadnej sumy voči žalovanej.

16. Keďže vyčíslené úroky z omeškania v súdnom zmiere sumou 499,46 eur a trovy z platobného rozkazu 11Ro/102/2015 v sume 455,42 zahrnuté v sume náhrady trov v súdnom zmiere predstavovali solidárny záväzok strán sporu voči A. F. C., pričom právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu nebolo ustanovené a ani účastníkmi dohodnuté niečo iné, sú ich podiely na tomto dlhu vo vzájomnom pomere rovnaké. Uvedené sumy predstavujú v súčte 954,88 eur a do celkovej sumy 1 377,09 eur zo súdneho zmiere tak zostáva suma 422,21 eur, ktorá je sporná z toho hľadiska, či bola solidárnym záväzkom strán sporu voči A. F. C., alebo či bola samostatným záväzkom žalobcu voči menovanému.

17. Celková náhrada trov konania uvedená vo výroku uznesenia o súdnom zmiere pod sp. zn. 26C/35/2015 je 877,63 eur. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že: „ak bola celková náhrada trov konania z platobného rozkazu vo výške 197 eur + 258,42 eur = 455,72 eur opätovne započítaná do celkovej náhrady trov konania do súdneho zmiere vo výške 899,66 eur“, pričom následne uvádza sumu 877,63 eur, od ktorej odpočítal sumu trov z platobného rozkazu 455,72 eur a vyšla mu suma 421,91 eur ako suma trov vzniknutých v časti súdneho sporu po vydaní platobného rozkazu až do schválenia zmiere, ktoré zavinil len žalobca vystupujúci ako odporca 1/ v uvedenom konaní. Vychádzajúc z týchto súm potom súd prvej inštancie dospel k výpočtu, že žalobca mal svojmu veriteľovi uhradiť polovicu sumy 455,72 eur, polovicu sumy úrokov z omeškania 499,46 eur a sumu

trov 421,91 eur, ktoré sám zaviniel. Súd prvej inštancie potom dospel k záveru, že žalobca mal veriteľovi uhradiť spolu sumu 899,50 eur, pričom uhradil 899,66 eur. Z uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca neuhradil svojmu veriteľovi viac, než bola jeho povinnosť, a preto nemá právo domáhať sa od žalovanej žiadnej sumy.

18. V tejto časti je odôvodnenie napadnutého rozsudku nepreskúmateľné, keď súd pri svojom výpočte vychádza zjavne zo súm nezodpovedajúcich skutočností (napr. zo sumy 455,72 eur namiesto 455,42 eur, zo sumy 421,91 eur namiesto 422,21 eur) a z týchto potom vyplýva aj nesprávne skutkové zistenie o celkovej výške povinnosti žalobcu voči jeho veriteľovi v sume 899,50 eur. Zároveň však je táto suma nižšia, ako suma 899,66 eur, o ktorej mal súd prvej inštancie preukázané, že ju žalobca svojmu veriteľovi uhradil. Napriek tomu však súd prvej inštancie vyslovil záver, že žalobca neuhradil svojmu veriteľovi viac, než bola jeho povinnosť, a preto nemá právo domáhať sa od žalovanej žiadnej sumy. Vzhľadom na porovnanie oboch súm je uvedený záver nesprávny a zároveň nepreskúmateľný. Nepreskúmateľným je aj z dôvodu, že súd prvej inštancie použil pre výpočty zjavne nesprávne sumy, hoc líšiacie sa iba v niekoľkých eurocentoch. Povinnosťou súdu je však v prípade vyčísleného peňažného nároku tento kvantifikovať presne, vychádzať z presných čiastkových nárokov a nemožno pre výpočet uplatneného nároku vychádzať z čísiel približných, zistených len hrubým odhadom a rovnako je dôležité venovať zvýšenú pozornosť matematickým operáciám. V prípade, že súd vychádza zo súm uvádzaných slovami „asi“, „približne“, resp. zo súm nesprávnych, je takéto odôvodnenie zmätočné, nezodpovedajúce právu strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

19. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. I podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

20. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Preto zákon stanovuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejmá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Dostatočné a logické odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietat konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní prípadných opravných prostriedkov.

21. Odôvodnenie napadnutého rozsudku uvedené atribúty nespĺňa a skutočne je zmätočné vo výpočtoch, v dôsledku ktorých je potom nepreskúmateľný aj záver o tom, že žalobca nezaplatil svojmu veriteľovi viac, než bola jeho povinnosť.

22. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

23. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že suma vyčíslených úrokov z omeškania 499,46 eur a suma trov z platobného rozkazu 11Ro/102/2015 vo výške 455,42, t. j. spolu suma 954,88 predstavovala solidárny záväzok strán sporu voči A. F. C., pričom ich podiely na tomto dlhu boli vo vzájomnom pomere rovnaké. Do celkovej sumy 1 377,09 eur zo súdneho zmieru tak zostáva suma 422,21 eur, ktorá je sporná z toho hľadiska, či bola solidárnym záväzkom strán sporu voči A. F. C., alebo či bola samostatným záväzkom žalobcu voči menovanému.

24. V ďalšom konaní súd prvej inštancie znovu nariadi vo veci samej pojednávanie a bude sa zaoberať tým, či uvedená suma 422,21 eur predstavuje solidárny záväzok strán sporu voči veriteľovi A. F. C., alebo nie. Za účelom uvedeného si súd prípadne vyžiada doplnenie skutkových tvrdení žalobcu ohľadne toho, čo táto suma predstavuje. Odvolací súd zdôrazňuje, že je to žalobca, ktorého zaťažuje dôkazné bremeno preukázať svoje skutkové tvrdenia. Súd prvej inštancie doplní dokazovanie len na návrh žalobcu, pričom tento musí byť odôvodnený v tom, prečo ten – ktorý dôkaz navrhuje a čo ním mieni preukázať. V prípade, že navrhnutým dôkazom objektívne nemôžu byť skutkové tvrdenia preukázané, alebo ide o skutkové tvrdenia, ktoré sú preukázané už inými dôkazmi, alebo o dôkazy, ktorými nemajú byť preukázané

rozhodujúce skutočnosti vo vzťahu k meritu tejto veci, súd navrhnuté dôkazy nevykoná a ich nevykonanie aj presvedčivo zdôvodní tak na pojednávaní, ako aj v rozhodnutí vo veci samej. Žalobcom navrhnuté dôkazy výsluchom svedkov advokáta J. a žalobcu F. C. nemali byť odmietnuté na základe dôvodov zamietnutia žaloby, pretože posúdenie relevantnosti dôkazov a ich prípadné vykonanie predchádza rozhodnutiu vo veci samej a nie naopak. Súd prvej inštancie sa tak v ďalšom konaní bude znovu zaoberať potrebou vykonania týchto dôkazov a ich vykonanie zväži z hľadiska vyššie uvedeného.

25. Ako už odvolací súd uviedol, v ďalšom konaní sa súd prvej inštancie bude zaoberať tým, či uvedená suma 422,21 eur predstavuje solidárny záväzok strán sporu voči veriteľovi A. F. C., alebo nie. Pokiaľ by však dospel k záveru, že suma 422,21 eur (súčasť trov v súdnom zmiere 26C/35/2015) mala predstavovať výlučne trovy konania žalobcu A. F. C. v konaní 26C/35/2015, ktoré mu vznikli v uvedenom konaní až po vydaní platobného rozkazu, predstavovali by tieto samostatný záväzok iba A. B. C. ako žalovaného v uvedenom konaní, pretože konanie po vydaní platobného rozkazu pokračovalo iba na základe ním podaného odporu už bez účasti žalovanej a akékoľvek trovy, ktoré v tom konaní po vydaní platobného rozkazu vznikli, a na ktorých zaplatenie sa sám A. B. C. zaviazal, nemohli vzniknúť ani zavinením žalovanej, nepredstavujú už jej solidárny záväzok spolu s ním a už vôbec nemohli vzniknúť zavinením A. F. C., pretože tento mal pohľadávku voči obom ako solidárnym dlžníkmi a bolo jeho právom domáhať sa, aj napriek právoplatnému a vykonateľnému platobnému rozkazu voči jednému z dlžníkov, jej úhrady voči druhému solidárnemu dlžníkovi. Tento jeho postup nie je ani v rozpore s dobrými mravmi, ani právo zneužívajúci. V tomto neobstoja argumenty žalobcu ohľadne zavinenia trov žalovanou alebo A. F. C.. Napokon, pokiaľ by žalobca v uvedenom konaní v postavení žalovaného tieto trovy nezavinil, resp. by neboli vznikli v dôsledku jeho úkonov, nebol by sa zaviazal na ich náhradu. Je pravdou, že strany tohto sporu vystupovali v prechádzajúcom konaní ako žalovaný 1/ a žalovaná 2/, avšak nie je jedno, či trovy zavinil žalovaný 1/, alebo žalovaná 2/. Pokiaľ žalovaná nevidela dôvod na podávanie odporu proti platobnému rozkazu a nemienila sa vystavovať riziku, že by jej vznikli ďalšie trovy, avšak žalobca (v tom konaní ako žalovaný 1/) toto riziko podstúpil, no v závere bol neúspešný v tom, že žaloba nebola voči nemu zamietnutá, ale zaviazal sa na plnenie a zároveň náhradu trov, ide v časti trov o povinnosť, ktorá vznikla iba jemu. Ani prípadné nesplnenie si povinností žalovanou v zmysle platobného rozkazu nepredstavuje okolnosť, v dôsledku ktorej trovy po platobnom rozkaze nezavinil žalobca, pretože obaja mali solidárny záväzok voči A. F. C., ktorý, hoc aj bez exekučného titulu, mohol splniť aj samotný žalobca, aby sa tak vyhol prípadnému navyšovaniu pohľadávky veriteľa o trovy a úroky. Tvrdenie žalobcu, že jeho konanie brániť sa formou podaného odporu bolo plne legitímne, je zaiste pravdivé. Uvedené však neznamená, že v prípade, že bol vo výsledku konania neúspešný, bude zbavený aj povinnosti nahradiť trovy konania, resp. že sa na ich náhrade bude podieľať aj osoba, ktorá už v konaní nepokračovala. Obrana žalobcu, že bol v dobrej viere, že keď je platobný rozkaz právoplatný, žalobca si bude pýtať dlh a žalovaná ho uhradí a následne by žalobca žalovanej na jej výzvu uhradil 1, je nedôvodná, pretože bez dohody so spoludlžníkom sa žalobca nemohol dôvodne spoliehať na to, že spoludlžník uhradí celý dlh, ktorý bol zároveň dlhom žalobcu.

26. Po vyhodnotení, či suma 422,21 eur predstavovala solidárny záväzok strán sporu alebo iba samostatný záväzok žalobcu voči A. F. C., súd prvej inštancie znovu komplexne posúdi celý uplatnený nárok s použitím presných výpočtov, vychádzajúc zo zistení ohľadne uvedenej sumy a z toho, že suma úrokov z omeškania a suma trov z platobného rozkazu, ktoré boli zahrnuté v sume súdom schváleného zmiere, predstavovali solidárny záväzok strán sporu voči menovanému, ich veriteľovi.

27. Pre úplnosť považuje odvolací súd za potrebné k ďalším odvolacím námietkam a k obsahu odvolaniu žalobcu uviesť nasledovné:

28. Pokiaľ žalobca namietal porušenie procesných pravidiel, keď podával žalobu o vydanie platobného rozkazu a tento vydaný nebol, táto jeho odvolacia námietka nie je dôvodná, pretože v zmysle § 265 CSP je možnosťou a nie povinnosťou súdu rozhodnúť platobným rozkazom o žalobe, ktorou sa uplatňuje peňažná pohľadávka. Na vydanie platobného rozkazu v prípade žaloby na peňažné plnenie nie je právny nárok.

29. Pokiaľ žalobca namietal odlišnosť ústneho odôvodnenia napadnutého rozsudku daného súdom po jeho vyhlásení a písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku, tak táto odvolacia námietka nebola spôsobilá privodiť zmenu a ani zrušenie napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie tak v ústnom odôvodnení, ako aj v písomnom vyhotovení odôvodnil napadnutý rozsudok zhodne v tom, prečo žalobu zamietol, t. j. že žalobca neuhradil viac, než predstavoval jeho podiel na solidárnom dlhu, ktorý mali

spolu so žalovanou voči svojmu veriteľovi F. C.. Rozdiel v ústnom odôvodnení napadnutého rozsudku a v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku spočíval len v tom, že v písomnom vyhotovení súd uviedol nad rámec ústneho odôvodnenia aj iný výpočet, avšak s tým istým záverom, že žalobca nezaplatil viac, než bol jeho podiel na solidárnom dlhu, ktorý mali spolu so žalovanou. Tento rozdiel však možno považovať len za doplnenie odôvodnenia a nie za úplne iné, resp. zásadne zmenené odôvodnenie takej intenzity, že by ním bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý proces.

30. Žalobca vo svojom odvolaní tiež namietal formulácie v napadnutom rozsudku, keď zistenia a závery súdu prvej inštancie boli uvádzané slovom „súd“, pričom podľa žalobcu rozhodovala konkrétna sudkyňa, ktorá mohla dospieť k určitým zisteniam a záverom a nie súd ako inštitúcia alebo budova. Tieto námietky žalobcu sú zjavne neopodstatnené. Je pravdou, že každú vec prejednávajú a posudzujú konkrétni sudcovia, či už ako samosudcovia alebo v senáte, avšak právomoc prejednávať a rozhodovať spory vyplývajúce z ohrozenia alebo porušenia subjektívnych práv je zverená súdu ako štátnemu orgánu, a preto akákoľvek formulácia v zmysle „súd rozhodol“, „súd dospel k záveru“ a podobne je v súlade s čl. 141 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj s čl. 1 Civilného sporového poriadku, ako aj ďalšími zákonnými ustanoveniami upravujúcimi prejednávanie a rozhodovanie sporov a iných vecí súdmi.

31. Pozornosti odvolacieho súdu neuniklo, že žalobca v podanom odvolaní okrem vecnej argumentácie použil aj výrazy, ktoré odvolací súd nepovažuje za vhodné a slušné, a ktoré by rešpektovali autoritu súdu, či dôstojnosť protistrany v konaní. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že strany sporu majú nielen svoje práva, ale aj povinnosti. Je nepochybne právom žalobcu vyjadriť sa vo veci samej, navrhovať dôkazy a podávať opravné prostriedky. Strana sporu má právo nesúhlasiť s názorom súdu, namietat' skutkové zistenia, postup súdu, právne posúdenie a podobne, avšak tieto práva strany sporu je potrebné vykonávať v medziach zákona, argumentovať vecne a slušne, nie formou urážania a dehonestácie zákonného sudcu, protistrany, prípadne iných osôb.

32. Vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvej inštancie viazaný (§ 391 ods. 2 CSP).

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).